

HOOG SPEL

Leesexemplaar

Patrick De Bruyn

Hoog spel

P E L C K M A N S

* * *

Op het moment dat hij de punt van een van haar *Nordic walking poles* tegen zijn borstkas voelt, weet hij dat het slechts een kwestie van seconden is voor hij dood zal zijn.

Niet door de spike, die nu door zijn zachte kasjmier trui in zijn huid prikt. Daarmee kan ze, met een venijnige draai, een weliswaar bloederige, maar al bij al slechts oppervlakkige wond toebrengen.

Het echte probleem is het grandioze panorama van de Franse Alpen achter hem, dat hij zojuist uitgebreid en met ontzag heeft staan bewonderen. Vanaf de rand van dit bergpad dat hier honderd, misschien tweehonderd meter boven het ravijn loopt!

Na haar 'Felix, *dear*', met die diepe, hese stem van haar, heeft hij zich eerst nog met een glimlach naar haar omgedraaid.

Maar in een flits krijgt hij de punt van die wandelstok ter hoogte van zijn hart geprikt.

In een onbezonnen moment denkt hij nog dat ze met die stok naar iets in de verte wijst. Maar in de eindeloze diepten van haar ogen van gletsjerijs, bemerkt hij nu een heel andere intentie.

Het is een plotwending die hij had moeten zien aankomen, maar die hij halsstarrig heeft genegeerd.

De illegale handel in hulpgoederen en de clandestiene geldstromen die hij nu sinds maanden onderzoekt, het is allemaal zo corrupt als wat, maar gevaar voor zijn leven dreigde er nooit.

Nu beseft hij dat dit een totaal verkeerde beoordeling is geweest.

Wat hij tot zijn schade en schande moet toegeven, is dat hij zich als een groentje in de luren heeft laten leggen door die ogen die nooit anders dan tranen van ijswater hebben gehuild.

Dat ziet hij nu pas in.

De femme fatale in haar heeft hem weloverwogen hiernaar-toe geleid. En niet voor het overweldigende vergezicht. Zoveel is hem nu duidelijk.

Te laat?

Felix Devereaux denkt koortsachtig na.

Niemand zal ooit te weten komen dat hij hier niet door een ongeval is omgekomen. Pas volgende lente zullen ze zijn lijk vinden.

Er zijn ondertussen hooguit vijf seconden verstreken sinds hij zich naar haar heeft omgedraaid, terwijl hij niets kan bedenken om uit zijn hachelijke positie weg te komen. Tijd winnen, denkt hij, en hij probeert het met een ontwapenende – dat hoopt hij – glimlach:

‘Pauline! Kom, zo ruïneer je mijn truitje nog, *darling...*’

Zij zegt alleen:

‘Je was een geweldige minnaar, Felix.’

Dat kan hem helaas niet meer opvrolijken wanneer ze tegelijk met de punt van haar *pole* vol tegen zijn borstbeen stoot.

Hij deinst instinctmatig achteruit door de spike die in zijn huid dringt. Hij klinkt alsnog verbijsterd:

‘Hé...!’

Hij wankelt achterover, klauwt wanhopig in het ijle, kromt zich nog krampachtig voorover naar haar, maar zijn zwaartepunt bevindt zich al boven het ravijn.

En hij valt. Achterwaarts. Met uitzicht op die mooie, diepblauwe lucht van het hooggebergte.

Het is in die tergend lange tijd voor hij te pletter stort, dat een allesoverheersend gevoel van frustratie zich van hem meester maakt.

Want alle puzzelstukjes vallen op hun plaats.

Zodra zij haar *pole* op zijn borstkas zette, wist hij dat zij de pion was die dubbel spel speelde.

Maar dat zal hij niet meer kunnen rapporteren aan zijn chef, met wie hij heeft afgesproken in Genève. En die zonder deze informatie groot gevaar loopt.

Het mag niet zijn dat hij die informatie zou meenemen in zijn graf. En hij hoopt alsnog op een idee dat hem als bij wonder uit deze precaire situatie kan redden.

Dat is net voor zijn hoofd de rotsen raakt en er geen ideeën meer komen.

* * *

Eva Leekens stond op van haar bureaustoel, nam haar grote schoudertas, gooide haar jas over haar arm en reikte naar haar koffertje, toen er zacht op de open deur van haar kantoor werd getikt.

Het was een nieuwe medewerkster van het productiehuis die 'O!' zei, de pas inhield en wachtte op een hoofdknik om toch naar binnen te mogen.

'Sorry, mevrouw Leekens, sorry voor het storen, ik had eigenlijk een vraagje, maar ik zie dat u al weggaat?'

Dat u 'al(?)' weggaat. Eva had het goed gehoord en zei:

'Ja, ik moet vandaag vroeger weg.'

Ze zag verbazing en teleurstelling op het gezicht van de nieuwkomer van wie de naam haar nu even ontsnapte. Het was natuurlijk ook ongebruikelijk dat ze voor halfacht naar huis ging. En dat was dus ook de nieuwe medewerkster blijkbaar niet ontgaan.

'Ah, oké, ik kom morgen of zo dan...' zei ze.

Eva onderbrak haar:

'Morgen werk ik van thuis. Je kunt me gerust bellen.'

'Ja, maar nee, er is geen haast bij. Ik kom later eens terug als u er bent. Bedankt.' En ze draaide zich om: 'Fijne avond nog.'

Eva zei beleefd: 'Dank je, ook voor jou', en dan zacht voor zich uit:

'Dat valt nog af te wachten.'

Dagen van achttien uur werken en vierentwintig uur eenzaam zijn, dat was al sinds lang haar leven geworden.

Zoals elke keer greep ze die zelfbedachte boutade aan om verantwoording te vinden voor wat ze vanavond zou gaan doen.

Ze had medelijden met de jonge versie van zichzelf die had gedacht dat geluk te vinden was in professioneel succes.

Ze liep door de open ruimte van het kantoorgebouw en genoot even van de stilte zodra de liftdeuren waren dichtgeschoven.

Die stilte werd verstoord door het gezoem van haar privé-telefoon.

‘Shit.’

Ze had haar handen vol, probeerde toch in haar tas te graaien, maar ze wist al langer dat die vlotweg de vergelijking met de Bermudadriehoek kon doorstaan. Ze wist dat die telefoon erin was gegaan, maar hem daaruit ook weer opvissen was een heel ander verhaal.

Ze landde op de gelijkvloerse verdieping, liep naar een bank in de hal van het gebouw, gooide haar spullen neer en graaide verder. Het geluid was ondertussen opgehouden, en toen ze haar telefoon eindelijk beethad en terugbelde, leek het of haar zontje opnam nog voor de telefoon was overgegaan.

‘Ik heb gebeld, mama.’

‘Ja, ik zag het. Daarom bel ik jou ook terug.’

‘Kom je vanavond?’

Haar hart kromp ineen en haar keel snoerde dicht. Ze moest iets wegslikken voor ze zacht zei:

‘Ik denk dat het weer laat wordt, jongen. Dat zei ik je gisteren al, weet je nog?’

‘Ja.’

De krop in haar keel belette haar om daar verder op in te gaan.

‘Maar misschien hoef je toch niet lang weg te blijven.’

Het was soms zo moeilijk om tot hem door te dringen.

‘Tante Jo is toch bij jou, hè jongen’, probeerde ze.

‘Maar dat is niet hetzelfde’, zei hij zeurderig.

‘Nee,’ glimlachte ze, ‘dat is je tante en ik ben je mama. Maar zij is toch ook lief voor je?’

‘Andere mama’s zijn altijd thuis.’

Dat had hij vast ergens opgevangen.

‘Weet je dat wel zeker, jongen?’

‘Ik moet naar de tv kijken om mijn mama te zien.’

Dat was het moment waarop haar hart brak. Met haar mondhoeken tot een lach opgetrokken, om haar emoties te maskeren, zei ze:

‘Weet je wat? Ik zal een lekkere bananentaart meebrengen. Voor morgenvroeg!’

Zijn favoriet. Van zijn stukje zou hij dan minutieus een voor een de schijfjes af plukken.

Hij antwoordde niet en ze hoopte dat hij knikte en misschien een beetje blij werd. Ze ging verder:

‘En dan eten we daar morgenvroeg samen van, nog voor de school. Oké?’

‘Oké’, antwoordde hij. Maar het leek meer op een moedeloze zucht. ‘Ik ga straks wel op mijn kamer tv-kijken’, zei hij. En dan abrupt erachter: ‘Da-ag.’ En hij hing op.

Ze hield het toestel tegen haar oor, pakte haar spullen en liep met haar gezicht afgewend van de ontvangstbalie naar het parkeerterrein buiten, zodat de onthaalmedewerker de opkomende tranen in haar ogen niet zou zien.

Ze gooide haar jas en koffertje op de achterbank, legde haar tas op de vloer voor de passagiersstoel en haar telefoon zoals altijd op de middenconsole.

Dit was waar ze altijd voor had gevreesd: de dag dat ze tegen haar kind zou moeten liegen. De klauw om haar hart sloot zich weer en de pijn haar kind te ontgoochelen vergleed naar schaamte.

Vooral omdat haar programma's nog niet voor hem geschikt waren en hij er dan ook nooit naar keek, was ze er nu pijnlijk van overtuigd dat hij die uitspraak over zijn mama op school had gehoord. Dat hij misschien gepest werd, met een mama die wel op tv, maar zelden thuis was.

En dan was het nu eens zo'n avond dat ze thuis had kunnen zijn en dan verdeed ze die met iets wat ze ook niet direct als duurzaam geluk kon bestempelen.

Ze nam een tissue, depte haar ogen in het make-upspiegeltje in de zonneklep, snoot haar neus en zette, ondanks de vallende avond, een zonnebril op. Ze probeerde nog eens diep in te ademen om het prangende gevoel in haar borstkas kwijt te raken – wat niet lukte – en reed het parkeerterrein af.

Een kwartier later reed ze de parkeergarage boven de supermarkt in en parkeerde haar auto dicht bij de trappenhal. Ze hield haar zonnebril op.

Alsof het lot het haar niet wilde gunnen, lag er geen enkele bananentaart meer in het rek. En ook de nieuwe ontgoocheling die ze hem morgenochtend zou bezorgen, neep om haar hart.

Ze koos uiteindelijk voor vanillepudding en een kleine tros verse bananen. Maar dat was vooral om zichzelf goed te praten.

Wat walgde ze van zichzelf.

Weer bij haar auto, legde ze de tas met pudding, bananen en een kant-en-klaarmaaltijd voor zichzelf in de kofferbak, ging weer achter het stuur zitten, hield haar zonnebril op en reed niet de parkeergarage uit.

Daarentegen reed ze langs de wentelweg naar boven de parkeertoren verder in.

Op de bovenste verdieping met de parkeerplaatsen in de openlucht, reed ze geen parkeervak in, maar stopte midden op de rij-

route, liet de motor draaien, stapte uit en verdween tussen de
geparkeerde auto's naar de liften.

* * *

De chauffeur opent het portier. Dieudonné M., adjunct bij het *Ministère de la Santé Publique, Hygiène et Prévention*, stapt uit de auto op het platform.

Zijn chauffeur is tot vlak bij het vliegtuig gereden. Het is een privilege van de ministeriële vloot dat M. bijzonder goed uitkomt.

De zon is een uur geleden ondergegaan en de tropennacht is gelijktijdig ingevallen, pikdonker, warm en broeierig. Een plensbui heeft het fijne, rode stof op de grond veranderd in een plakkerig papje dat zijn glanzend gepoetste Italiaanse loafers dreigt te ruïneren.

Hij gaat wijdbeens in het licht van de autolampen staan. Zijn silhouet is imposant, roerloos in zijn donkere pak, met de handen voor zich over elkaar. Hij straalt de autoriteit uit van de gezaghebber die alle touwtjes hier in handen heeft.

De Airbus 330, die precies op tijd is geland, staat bij de gate. Straks zullen weer tweehonderdvijftig mensen hun zitje innemen voor de nachtvlucht naar Brussel.

Over enkele dagen reist Dieudonné M. zelf ook weer mee, voor diverse conferenties met zijn minister bij de EU. En daarna doen ze nog enkele andere landen aan.

Maar nu overziet hij het lossen en laden van de Airbus en heeft bijzondere aandacht voor de zes ULD-vrachteenheden die via de voorste laaddeur van de A330 uit de cargoruimte worden gehaald.

In het licht van de schijnwerpers op de laadtruck herkent hij meteen de twee PIP-pallets met de schuin aflopende hoeken

onderaan die voor hem bestemd zijn. De pallets staan volgestouwd met kartonnen dozen, waarover een stevig net van dik touw is gespannen, dat de cargo bij elkaar houdt.

Hij schudt zijn hoofd. Karton alweer, denkt hij meewarig. Hebben ze dan nog altijd niets bijgeleerd? Met de vochtigheidsgraad hier zijn die dozen over een uur zo slap als een speculoosje dat ze in Brussel te lang in hun koffie hebben gesopt.

Nu ja, het zal hem een zorg wezen. Het is de eerste en ook de laatste keer dat hij de pallets met de cargo ziet. Verder zal hij er alleen de opbrengsten van zien.

Hij lacht breed bij die gedachte. Hij ziet dat Antoine-Désiré, de ladingmeester, naar hem toe komt, waarna die hem overdreven onderdanig begroet.

‘Zoals gewoonlijk, *Monsieur le Ministre*?’

‘*Adjoint, mon frère!* *Adjoint* van de minister. Nog altijd. Dat weet je wel.’

‘Als u dat zo wilt, *Monsieur l’Adjoint*... Ik vraag me af waarom u nog altijd geen minister bent...’

Dieudonné M. schiet in een uitbundige lach.

‘Jij kruiper! Denk je werkelijk dat ik je beloning zal verhogen als je mijn hielen likt?’

‘Absoluut niet, *Monsieur l’Adjoint*.’

‘Goed zo, dat denk je dan goed!’

‘Hoewel, met uw capaciteiten...’

‘Genoeg gevlei! Wat zit erbij deze keer?’

Antoine-Désiré houdt de vrachtbrieven in het licht van de autolampen en leest af:

‘Medicijnen, maar dat wist u waarschijnlijk al. Ik kijk het even na: pijnstillers, malariatabletten, sedatief... In de tweede zitten infuusflessen...’

‘Zout water, *quoi*’, zegt Dieudonné M. misprijzend.

‘Alles gratis uiteraard, u van harte aangeboden door het ministerie van Ontwikkelingssamenwerking’, vervolledigt Antoine-Désiré.

‘Sla allebei de pallets maar op. Maakt niet uit in welke hangar. Niet te ver achterin stouwen. Ze zullen er toch gauw weer uit mogen.’

‘U gaat de cargo niet accepteren, *Monsieur l’Adjoint*?’

‘*Non, mon frère*, ik ga die niet accepteren, *comme d’habitude*. Anders had ik hier nu niet gestaan om die vrachtbrieven van u aan te nemen, nietwaar?’

Antoine-Désiré knikt deemoedig en Dieudonné M. vervolgt:

‘Maar zoals we weten, sturen ze ons binnen de kortste keren iemand die ons het vrachtje toch per se wil aansmeren.’

‘Inderdaad, *Monsieur l’Adjoint*. Met de klemtoon op “smeren”. Zodat iedereen daar wel bij vaart, nietwaar?’

Daarbij slaan ze allebei zowat dubbel van het lachen.

De ladingmeester overhandigt Dieudonné M. de vrachtbrieven in ruil voor een enveloppe met een lias bankbiljetten erin.

Dieudonné M. draait zich om, stapt met de papieren weer achteraan in de wachtende dienstauto en sommeert de chauffeur onverwijld naar het ministerie terug te keren. Hij heeft daar nog werk, ondanks het late uur.

Vrachtmeester Antoine-Désiré opent de enveloppe en laat de biljetten onder zijn duim ritselen. Hij heeft zijn vrije dag vandaag speciaal moeten ruilen met een collega die wel dienst had.

Die collega heeft hij voor zoveel inschikkelijkheid natuurlijk ook enkele biljetten moeten beloven.

* * *

‘Komt u daarna nog terug naar kantoor, mijnheer de minister?’

‘Nee nee, zeker niet. Die personal trainer daar is een echte beul. Na zo’n work-outsessie met hem ben ik totaal *out* geteld...’ Hij wachtte even op een reactie die niet kwam. ‘Ik rijd rechtstreeks naar huis daarna. Ik heb nog een paar dossiers meegenomen... maar ik denk dat ik zelfs daar niet meer aan toekom.’

‘Een keer een avondje voor uzelf, zonder late vergaderingen en dossiers, dat moet toch ook eens kunnen.’

‘Helemaal met je eens’, zei hij. ‘Maar niet hiermee’, en hij gaf haar een stapeltje post: ‘Deze brieven had je mij niet hoeven bezorgen.’

Ze schrok merkbaar:

‘O sorry. Sorry, mijnheer de minister...’

Het was de regel dat nieuwkomers in opleiding de post openen, de brieven uit de enveloppen haalden en leerden om de spoedeisende brieven die voor hem waren bestemd, eruit te filteren. De andere briefpost lieten ze meteen over aan de vaste medewerkers. Maar zijn assistente had een dag vrij, en dus had die de sortering vandaag niet gecontroleerd.

‘Bekijk ze nog eens goed. En als je vragen hebt, kun je er morgenvroeg mee bij de assistente terecht.’

‘Ja, dan vraag ik het aan Karla. Dat zal ik zeker doen. Nog eens sorry, mijnheer de minister...’

‘Geen sorry, gewoon doen’, zei hij kort en wilde vertrekken.

‘O, en... mijnheer de minister. Er is zojuist nog een fax voor u binnengekomen...’

‘Een fax nog wel. Vast van ergens waar de laatste postduif schielijk is gestorven.’

De nieuwe had het zichtbaar moeilijk om in te schatten of dat een grapje was of niet.

‘Soit...’ zei hij dan maar, ‘en van wie is die fax?’

‘Er staat, euh... *Ministère de la Santé Publique et de la Population. Son Excellence Dieudonné...*’ las ze haperend.

‘Ja, geef maar hier’, onderbrak hij haar ineens wrevelig: ‘Maken ze weer eens trammelant, ja?’

Enigszins overrompeld door de plotselinge stemmingswissel overhandigde ze hem de print.

Hij las het korte bericht en zuchtte:

‘Waarom verbaast dit me niet eens? Altijd hetzelfde liedje.’

Ze keek hem vragend aan.

‘De plaatselijke autoriteiten die onze lading hulpgoederen niet willen hebben en ermee dreigen ze terug te sturen’, legde hij uit en zuchtte: ‘Ik vraag me af welke reden ze nu zullen uitvinden. Nu ja, dan zoeken we of er in een ander land wél interesse voor is.’

Hij gaf haar de print terug.

‘Zal ik hier al iets mee doen, mijnheer de minister?’

‘Je kunt hun de ontvangst van hun bericht bevestigen. Maar ik zal zo gauw mogelijk een bemiddelaar aanstellen die andere landen kan polsen. Leg de print op mijn bureau. Ik zal me daar morgenvroeg direct persoonlijk mee bezighouden...’ En hij draaide om zijn as. ‘Maar nu moet ik dringend weg.’

‘Zal ik Charles vragen dat hij uw dienstauto voorrijdt?’

‘Charles heeft vandaag vrij’, zei hij weer kort.

‘O ja, juist, dat is waar’, zei ze, ongemakkelijk. ‘Vergeeten.’

‘Ik heb vanmorgen zelf gereden, hiernaartoe.’

Ze knikte weer.

Ze was nieuw, ze was van goede wil, ze deed wellicht haar best en ze kon nog veel leren, maar tevreden over haar assistentie was hij niet. Hij moest dringend personeelszaken om een evaluatiegesprek met haar vragen.

Ze zag er niettemin wel leuk uit en ze was uitgesproken lief tegen hem. Maar met die jonge grietjes wist je maar nooit. Ze zagen in hem vast een soort vaderfiguur, ongevaarlijk. Ze moesten eens weten. Maar MeTotoestanden kon hij missen als kiespijn. Kies-pijn? Verkiezingspijn? Zoiets. Zijn brein sloeg weer op hol met zijn gedachten. Soms stond hij zelf versted van die soplusse in zijn denkvermogen.

Hij liep door naar de liften en zwaaide, met zijn rug naar haar toe:

‘Tot morgen dan.’

‘Tot morgen, mijnheer de minister. En nog eens sorry.’

Hij kon daar zo van genieten, van die ‘mijnheer de minister’. Hij kon het maar niet begrijpen dat collega’s zich lieten aanspreken met hun voornaam. Komaan. Hun voornaam. Dat was zo’n afknapper, toch?

Hij genoot van de voorpret over straks zodra de liftdeuren waren dichtgeschoven. Tot hij op zijn privételefoon een bericht ontving.

‘Shit.’

‘Hey pa kheb n paper gemaïld kun je die s nalezen’

Oké, het had erger gekund. Je kon je zoon niet vertellen dat je dat vandaag niet meer zou doen omdat je per se naar de fitness wilde. En hem al zeker niet de echte reden geven.

Hij landde op min twee in de parkeergarage, stapte uit en schreef een berichtje terug:

‘Mail nog niet gezien. Vergadering loopt hier wellicht weer erg uit. Ik lees het zodra ik thuis ben.’

Als een leugentje om bestwil, beschouwde hij dat.

Nadat hij eerst de tas met dossiers in de kofferbak had gooid, stapte hij in en reed naar buiten.

Die tas zou hij pas morgenochtend weer uit de kofferbak halen. Maar een mens moest soms de schijn hooghouden. Hij in het bijzonder.

Terwijl hij naar buiten reed, kreeg hij al een berichtje terug: 'Tx dad moet morgen pas om 10 u binnen zijn'

Pas morgen? En pas tegen tien uur? Hij rolde met zijn ogen. Pech. Dat zou hem dan leren om in de toekomst met zulke vragen niet last minute te komen aanzetten.

De avonddrukte viel best mee. Nauwelijks tien minuten later reed hij de parkeertoren in, vlak bij het fitnesscentrum. Hij nam een parkeerticket en reed tot op het dak naar de parkeerplaatsen in de openlucht.

Daar parkeerde hij zijn auto naast de aircoturbinen van het warenhuis op de benedenverdieping. Die plaats was vrij, net als altijd, wellicht vanwege het lawaai, dacht hij, en gelukkig lag ze ook uit het zicht van de bewakingscamera's.

Hij stapte niet uit. En hij liep niet naar het fitnesscentrum.

Hij reageerde wel direct alert toen een lichtgrijze auto meteen na hem verderop stopte, maar er niemand uitstapte. Door de spiegeling van de autoruiten kon hij slechts gissen dat de bestuurder opgehouden werd door een telefoongesprek. Of was er wat anders?

Hij wachtte en deed verder gewoon alsof hij regelmatig van de kale bakstenen muur voor zich, onverschillig even opzijkte. Maar de lichtgrijze vijfdeurs Opel bleef gesloten en hij bleef hem scrupuleus in de gaten houden.

Tot hij in zijn achteruitkijkspiegel zag hoe dwars achter hem een blauwe SUV stopte, die hem de weg versperde.

Hij zette, ondanks de avondschemering, een zonnebril op, sloeg beheerst een sjaal voor zijn mond, al was het daar niet echt het weer voor. En uit het handschoenenkastje haalde hij een Amerikaanse truckerspet, die vloekte bij zijn pak en das, maar die hij toch opzette.

Toen stapte hij uit, sloot zorgvuldig zijn auto af en liep rustig en met afgemeten passen naar de auto die hem de weg versperde.

Hij opende de bestuurdersdeur van de blauwe SUV. De auto was leeg. De motor draaide nog, maar er zat niemand achter het stuur. Hij hees zich op de bestuurdersstoel, zag dat de bestuurder van de lichtgrijze Opel nog in zijn wagen zat en reed langzaam weg, volgde de pijlen op de grond naar de voetgangersliften, waar ook de betaalautomaten stonden.

Daar stopte hij even en een vrouw met een zonnebril op stapte in aan de passagierszijde. Ze legde haar parkeerticket op het dashboard.

Hij reed langs de wentelweg haar auto weer naar beneden. De banden knarsten op de vloer van de parkeergarage. Aan de slagboom schoof hij het ticket in de automaat en toen zei de stem van de gps dat hij naar rechts moest afslaan.

Dat deed hij, reed geen twintig meter verder en stopte daar, met twee banden op het trottoir. Daar bleef hij in de achteruitkijkspiegel de uitgang van de parkeertoren observeren.

‘Wat?’ zei de vrouw.

‘Een lichtgrijze vijfdeurs kwam net na mij binnen, maar niemand die is uitgestapt.’

Ze knikte.

‘Heb jij hem ook gezien?’

Ze schudde haar hoofd en zei dan zuchtend:

‘Nee.’

Toen ze daar een paar minuten hadden gestaan en hij geen lichtgrijze Opel naar buiten had zien komen, reed hij weg.

Geen van beiden zei verder een woord.

De gps-dame was lang de enige in de auto die sprak.

Toen zei hij:

‘Hey.’

De vrouw antwoordde:

‘Hallo.’

‘Alles goed met je?’

‘Ja.’

‘Zo lang geleden alweer.’

‘Ja.’

Dat was alles wat ze zeiden.

Ze wisten allebei goed wat er verder zou gebeuren.

* * *

Twee gehelmde figuren op een motor reden voorbij over de lege boulevard, tot de bestuurder bruusk remde, naar de rand van het brede trottoir zwenkte en stopte, een twintigtal meter voor het stel dat daar zwijgend, hand in hand wandelde.

Hij had haar hand in die van hem genomen, heel naturel, alsof ze dat altijd al hadden gedaan. Het voelde juist. En goed.

Amy dacht aan straks. Misschien dacht hij daar nu ook aan. In de auto zou zij hem kussen. Voor de fijne avond, of voor het leuke restaurant dat hij had voorgesteld, of voor zijn gezelschap, of voor wat dan ook... zij zou in elk geval de eerste stap zetten. Hij mocht vooral niet denken dat ze zo'n meegaand trutje was dat alle initiatief aan hem overliet.

Al was dat tot nu toe eigenlijk toch altijd wel zo geweest.

Met zijn voorstellen was helemaal niets mis. Integendeel. Het leek of hij haar al zo goed kende dat hij haar alleen die dingen voorstelde waar zij altijd al van had gedroomd.

Maar haar rugzakje met haar verleden uit vorige relaties woog zwaar en ze voelde dat ze de grootste moeite had om opnieuw vertrouwen te schenken.

Ze was zeer op haar hoede, bang voor zichzelf ook, om zich halsoverkop in een nieuw avontuur te storten dat ze niet kon behappen, en dan weer ontgoocheld te worden.

De motor die was komen aanrijden stond nog altijd stil, met het remlicht dat hevig oplichtte.

Hij had het niet opgemerkt. Hij liep met zijn blik op het trottoir voor hem. Maar zij voelde angst komen opzetten.

Angst.

Ze was vaak boos op zichzelf dat ze niet sterker was.

‘Ja?’ zei hij.

Ze keek hem vragend aan.

Hij vroeg het met een rustgevende glimlach, het soort glimlach waarmee je een kind al op voorhand wilt sussen:

‘Is er wat, dan?’

‘Hoezo?’

‘Het leek of je in mijn hand kneep.’

‘O?’ Had ze dat dan gedaan? Ze kon haar emoties niet eens binnenhouden. ‘Ik weet niet. Nee, niets hoor’, loog ze.

‘Misschien heb ik het me ook maar ingebeeld.’

Hij was altijd zo in de weer om haar te ontzien. Dat had ze in haar vorige relaties nooit gekend.

Ze wandelden voorbij de nog draaiende motor.

Ze keek niet opzij. Hij was zo galant geweest om haar uitdrukkelijk aan de binnenkant van het trottoir te laten lopen. En daar was ze nu zo blij om, en ze ging nu ook wat dichterbij hem aan lopen, als om zich achter zijn figuur te verschuilen.

Dat mocht hij gerust opmerken. Maar die hoopvolle gedachte was van korte duur.

Ze hoorde hoe schuins achter hen de motor vertrok.

Maar hen niet voorbijreed.

De motor bleef traag in hun looptempo naast hen rijden.

Het leek of hij dat niet eens merkte.

Ze kneep in zijn hand. Dat deed ze nu heel bewust om zijn

aandacht te trekken. Hij keek haar weer aan met dat rustgevende glimlachje.

Terwijl ze nu bang naar hem keek, zag ze uit een ooghoek dat de passagier achter op de motor het vizier van zijn helm naar boven duwde.

‘Hé loser!’

Het was een mannenstem – of eerder een jongensstem – en de toon was meteen gezet om ruzie uit te lokken.

* * *

De 'hey' en 'hallo' was zowat alles wat ze tegen elkaar hadden gezegd, tot de gps-dame zei dat ze gearriveerd waren.

Hij reed haar auto door een smalle uitsparing in een meters-hoge haag de oprijlaan op van een villa, die vanaf de straat nauwelijks zichtbaar was. Hij reed tot achter het gebouw, waar enkele auto's geparkeerd stonden.

Een paar spots op de parkeerplaats sprongen aan toen hij langs de detector reed. Hij zette de motor af. Er brandde licht bij de toegangsdeur aan de achterzijde van het gebouw.

Ze nam haar tas en wilde uitstappen.

'Wacht', zei hij, haalde zijn portefeuille uit de binnenzak van zijn jasje en nam er twee biljetten van vijftig uit. 'Mijn beurt om te trakteren.'

'Niet', zei ze en opende de autodeur.

Hij schrok even van het felle licht van het lampje boven de achteruitkijkspiegel:

'Wacht! Neem toch maar mee.' Hij reikte haar de biljetten aan. 'Bestel dan maar champagne erbij.'

'Oké,' zei ze, 'zal ik doen', nam het geld niet aan, stapte uit en zei, voor ze de deur dichtsloeg: 'Ik ben geen snol.'

Ze liep naar de toegangsdeur, waar ze aanbelde.

'Straffe madam. Pittig, dat zeker', zei hij met een glimlach, terwijl hij haar achterna keek. En dan met een glimlach die vervaagde, dacht hij erbij dat hij dat zeker zou missen.

Hij wist wat er nu zou volgen.

Zij nam de kamer die ze vooraf telefonisch had gereserveerd. Enige vorm van identificatie was niet nodig. Anonimiteit verzekerd. Ze betaalde cash aan een balie, waar de uitbater achter een ondoorzichtige plastic wand zat en alleen zijn handen te zien waren, om het geld te ontvangen en haar de sleutel toe te schuiven. Ze opende opnieuw de deur, wenkte hem, hij liep naar binnen en ze liepen samen naar de kamer.

* * *

Nadat de deur achter hen in het slot was geklikt, waren ze onmiddellijk in elkaars armen gevallen.

Ze kusten alsof ze elkaar wilden opslokken. Ze rukten aan elkaars kleren. Zij liet zich op het bed vallen. Hij kwam boven op haar terecht en schurkte met zijn buik tegen die van haar, terwijl ze verder elkaar de kleren van het lijf stroopten.

Ze hadden geen tijd voor een voorspel, laat staan voor tederheid. Hij nam haar ruw en hard.

Zij kronkelde haar armen en benen om hem heen en trok hem zo hard ze kon tegen zich aan. Hij stootte krachtig in haar. Zij steunde en zuchtte. Dat wond hem danig op. Hij kwam na een kort gebeuk hevig kreunend klaar, draaide zich uitgeteld van haar af en bleef op zijn rug naast haar naar het plafond staren.

‘Dat was zo lang geleden’, hijgde hij. ‘Dat had ik echt nodig. Deed het jou ook goed?’

‘Ja’, zei ze. Ze kwam overeind van het bed en liep naakt naar het toilet.

Hij was hijgend blijven liggen, tevreden met zijn prestatie.

Toen ze terugkwam van het toilet was hij op adem gekomen. Hij stond, met niets anders dan zijn kousen aan, de fles bubbels van een obscuur merk open te wrikken en schonk twee fluitjes in. Hij reikte haar een aan. Ze toostten, hij dronk zijn glas in één teug leeg en schonk er voor zichzelf nog een in.

Ze waren weer naakt op het bed gaan liggen.

Daarop deden ze een poging om deze keer de liefde te bedrij-

ven, maar zijn lichaam gaf zo gauw na de eerste ontlading ver-
stek.

En hij betrapte haar erop dat ze tijdens zijn pogingen stiekem
op haar horloge had gekeken. Wat op zich dan ook weer een
remedie tegen volharding was.

Ze brachten de rest van de gereserveerde tijd door met het
opdrinken van de champagne en bijpraten – al was dat laatste
vooral een eenrichtingsverkeer over de prestigieuze speech die
hij de volgende avond zou geven. En uiteindelijk was het hem
ook nog gelukt om, dankzij haar goede zorgen, een tweede keer
klaar te komen.

Hij had ook nog iets anders bij haar willen aankaarten, maar hij
had niet echt goed nagedacht over hoe hij dat het best kon in-
kleden.

En hun uitspattingen in de kamer boden niet meteen de juiste
sfeer voor dat gesprek.

Maar hij moest het er zeker vandaag nog met haar over heb-
ben. Straks dan maar, tijdens de terugrit.

* * *

‘Hé loser!’ klonk de stem vanaf de motor weer.

Ze bleven doorlopen en hij nam niet eens de moeite om in de richting van de motor te kijken. Hij keek haar wel nog kort aan en etaleerde opnieuw zijn geruststellende glimlach.

De zware motor bleef ergerlijk traag gelijke tred houden met hen, terwijl de bestuurder soms een irritante dot gas gaf.

‘Zou je me niet aankijken als ik je aanspreek, lul?’ zei dezelfde stem weer.

Hoe de man – of de jongen – eruitzag, kon ze door de helm niet zien.

‘Of zie jij hier nog meer losers rondlopen?’

Hij negeerde de meerijdende motor en de stem volkomen en liep in zijn zelfde tempo door.

Zij voelde de zinderende angst over haar rug lopen. Haar hart ging wild tekeer in haar keel. Ze voelde de hitte van de adrenaline in haar hoofd. Dit waren twee jonge mannen die ruzie zochten. Hij moest toch beseffen dat hij geen partij voor hen was?

‘Laten we sneller lopen’, zei ze zacht. ‘Hoe rapper we bij de auto zijn...’

Hij glimlachte weer:

‘Denk je niet dat die motor ons altijd wel zal inhalen? Hoe snel we ook lopen.’

Natuurlijk. Dom van haar. Maar wat dan?

Voor het eerst keek hij vaag in de richting van de motor en maakte een zwaaiende beweging met zijn hand als een politie-agent:

‘Doorrijden, jongens!’

De jongen achter op de motor liet een akelig lachje horen, porde de motorrijder in de rug:

‘Hoorde je dat? Doorrijden, zegt hij.’ En dan weer naar hen toe: ‘Ik denk dat je het niet goed begrijpt, loser.’

Maar hij onderbrak hem:

‘Nee, ik denk dat jíj het niet goed begrijpt. Ik zei: doorrijden! Zoek een ander slachtoffer. Ik heb geen zin in spelletjes en er ook geen tijd voor.’

‘Prima. Wij hebben ook geen tijd te verdoen. Maar dit is het deel van de stad dat wij controleren. Je zult dus moeten dokken om hier te mogen lopen.’

‘Dat is dan dikke pech. Mijn geld is op. En trouwens, cash, dat heb ik nooit bij me.’

‘Je kaart en je code. Mijn maat neemt je vriendinnetje mee voor een ritje en wij gaan ondertussen aan de automaat de cash afhalen.’

Hij bleef kalm doorlopen:

‘Je moet beter luisteren. Ik zei dat mijn geld op is.’

De twee motorrijders, onherkenbaar met hun hoofd in zware helmen, bleven op hun hoogte meerijden.

‘Geen geld? Geen probleem. We aanvaardden ook betalingen in natura. Háár zien we ook wel zitten.’

Hij stopte ter plekke.

Ze verstijfde volkomen. Ze kon ook amper verder. Dit ging totaal de verkeerde richting uit. Ze had er alle vertrouwen in dat hij haar zou verdedigen. Maar of hij opgewassen was tegen die twee?

Hij draaide zich langzaam een kwartslag naar de motor toe, zodat zij achter hem verdween:

‘Zo is het wel genoeg geweest, hè jongens. Kunnen we het ook

een beetje beschaafd houden? Laat haar erbuiten, oké?’ blafte hij.

Edelmoedig, maar dat tuig liet zich vast niet in met galanterie, dacht ze wanhopig.

‘En mijn portefeuille? Willen jullie die hebben, ja? Kom die dan maar eens halen... Als iemand van jullie twee durft, tenminste.’

‘Wat zeg je nu toch?’ fluisterde ze tegen zijn rug met een stem die schor klonk van de gierende zenuwen in haar keel.

Daagde hij dat tuig nog uit ook? Hij was geen partij voor hen! En wat zouden ze daarna met haar doen?

De motor stond stil zodra hij zich frontaal tot hen had gericht. De passagier achterop hief een been over het zadel en sprong van de motor.

‘Tets niet durven? Ik? Hier ben ik al, ouwe.’

‘Ouwe? *Are you talking to me?*’

‘Wat denk je? Hè? Ouwe lul.’

‘Ik denk dat je een beetje beleefder kunt praten tegen mij. Want stoute jongens geef ik altijd met plezier een pedagogische tik mee.’

‘Zeg dat toch niet’, zei ze weer schor in zijn rug.

De jeugdige gangster zei:

‘Oké, genoeg met je gepreek, ouwe lul. Je portefeuille. Geef hem maar braaf af. Of je kunt straks alleen nog met een rietje sapjes zuigen.’

Hij liep met gestrekte arm langzaam op zijn slachtoffer toe. Met zijn andere hand haalde hij een stiletto uit de achterzak van zijn jeans en met enige panache liet hij het lemmet uit het handvat schieten.

Maar zijn vermeende slachtoffer was niet onder de indruk en

zette een pas in de richting van zijn belager, zodat Amy de beschutting van zijn lichaam kwijt was en ze zich plots volledig naakt voelde tegenover het dreigende gevaar.

Doe dat toch niet, wilde ze hard tegen hem roepen, hem smeken, ze dreigde in een hysterische huilbui uit te barsten. Maar er kwam enkel een hees gezucht uit haar mond. Ze schuifde voorzichtig achteruit, haar handtas omklemmend met beide armen, tot haar rug de huisgevel raakte en ze niet verder weg kon.

De angst gierde door haar lijf.

Alle mogelijke scenario's gingen door haar hoofd. Het ene al onheilspellender dan het andere.

Tot...

Het geluid kwam van links!

Het geluid van een aankomende auto!

Ze keek reikhalzend naar de naderende lichten van de auto. En ze hoorde dat het motorgeluid zachter werd, dat de auto langzamer begon te rijden.

Gered, dacht ze.

De auto kwam tot op hun hoogte. Ze zag dat de passagier in hun richting keek.

En nu?

Haar brein haperde.

Naar de auto zwaaien? Of beter ernaartoe lopen?

Dan wel nu onmiddellijk! Zonder aarzelen!

Maar hém achterlaten?

En zou ze wel voorbij de gangster met zijn mes komen?

* * *

Het was pas in de auto op de terugweg, dat hij er aarzelend over begon:

‘Het begint allemaal toch moeilijk te worden.’

Maar het leek of ze dat niet had gehoord, want ze wees voor zich uit en zei geagiteerd:

‘Hé, vertraag eens.’

Dat deed hij.

‘Ja? Waarom?’

‘Daar!’

‘Ja. Wat?’

Ze wees door de voorruit naar een motor die stil stond bij een stel op het trottoir en de gehelmde passagier die van de motor sprong en op het stel toeliep.

‘Ja?’

‘Maar kijk dan!’

Terwijl hij langzaam voorbijreed, zag hij vanuit een ooghoek nog net de passagier van de motor op de rug. Met gestrekte armen stond hij voor het stel op het trottoir. En hij werd als door de bliksem getroffen door wie hij zag.

‘Een overval! Dat is een overval’, riep ze. ‘Stop! We moeten hen helpen! Stop!’

‘Wat?’ riep hij.

‘Stop dan!’

‘Ben je gek, of wat?’

‘Stop dan toch! Die mensen hebben hulp nodig. Wij moeten...’

Maar hij gaf juist nog meer gas en sprak ineens schijnbaar kalm, maar nog altijd te luid:

‘En wat ga jij daaraan doen, denk je? Met je bekende kop van de tv eens uit het raampje hangen en zeggen dat ze dat niet mogen doen?’

‘Maar stop, zeg ik je! Keer terug!’ gilte ze.

‘Vergeet het!’

‘Om ze aan het schrikken te brengen.’

‘Je weet niet eens wat die daar deden.’

‘Dat was een overval!’

‘Zeg jij.’

‘Dat zag je toch.’ Ze zuchtte moedeloos toen ze besepte dat ze hoe dan ook de overval nu niet meer zou kunnen vrijdelen. ‘Rijd gewoon nog eens voorbij. Alsjeblieft!’

Hij antwoordde met een lage stem:

‘Ik wil niet in de boekjes komen.’

Daar antwoordde ze niet op.

‘Ook niet vanwege een... heldendaad van jou’, zei hij nog. ‘Niemand mag ons samen zien.’ Hij articuleerde dat nog eens: ‘Nie-mand.’

‘Ik bel de politie’, zei ze gedecideerd en reikte naar haar telefoon op de middenconsole.

Maar hij was sneller en griste die weg.

‘Geef hier!’ schreeuwde ze.

‘Geen sprake van. Die gasten op hun motor zijn allang weg en die vent heeft allang zelf de politie gebeld.’

Ze wreef met een hand over haar gezicht:

‘Egoïst. Arrogante egoïst’, zei ze zacht.

* * *

Hevig zwaaien of toch op de langzaam voorbijrijdende auto toesnellen? vroeg ze zich af.

Zou ze nu? Ze twijfelde.

Maar iets te lang.

Ze leek wel verlamd.

En ze deed niets.

Toen trapte de chauffeur van de auto het gaspedaal weer in en scheurde weg, met het geluid dat almaar afnam en de rode achterlichten die steeds kleiner werden.

Te laat. Het was te laat.

De auto was doorgereden, heel bewust.

Ze bleven nu weer alleen achter met de twee jonge gangsters. Hij tussen hen in.

En het voelde of ze elk moment kon instorten.

Het leek of de gangster met de uitgestoken armen, het gezicht onherkenbaar in de zware helm, ook had gewacht om iets te ondernemen tot de auto voorbij was gereden. Met zijn vrije hand eiste hij de portefeuille op en met zijn andere hand jongleerde hij met zijn stiletto.

Ze kon dit niet meer aanzien.

Hij stond daar zo pal en onbeweeglijk frontaal voor die gangster met zijn mes. Om haar te beschermen?

Maar waarom gaf hij zijn portefeuille niet? Dan waren ze van dat gespuis af.

Het leek dat hij dat nu toch zou gaan doen, zag ze met een sprankel opluchting.

Ze zag hem op zijn rug, en ze zag hoe hij zijn rechterhand van naast zijn lichaam naar voren bewoog, wellicht naar de binnenzak van zijn jas.

En toen ging alles heel erg snel. Zijn hele torso maakte een draaiende beweging en zijn linkerarm schoot vooruit. Zijn hand sloeg bliksemsnel om de pols van de jonge gangster en hij gaf er een krachtige draai aan. Ondanks de ronkende motor hoorde ze gekraak. Het mes viel uit de hand van de gangster, die krijste toen de extreme pijn zijn bewustzijn bereikte en hij zijn hand in een vreemde hoek ten opzichte van zijn arm zag staan.

Maar daar eindigde zijn marteling niet.

Want daarop kreeg hij de punt van een schoen net boven zijn knieschijf geplant, waardoor hij opnieuw krijsend van de pijn onderuitging. En terwijl hij, door zijn ene knie gezakt en huilend, met zijn goede hand zijn pijnlijke voorarm vasthield, werd een vlakke hand frontaal tegen zijn helm gezet en kreeg hij een duw die hem achterwaarts op zijn rug op de straatstenen deed belanden.

De bestuurder van de motor kreeg het benauwd toen hij hun beoogde slachtoffer een pas naar hem toe zag zetten. Hij maakte een rondje met zijn machine tot bij zijn geblesseerde kompaan, maar ondernam geen actie.

‘Sta op, watje’, schreeuwde hij hem vanaf het trottoir toe. ‘Er is niets mis met je knie. Paar dagen manken, meer niet. Sta toch op, man. Of zal ik je zelf achter op je motor komen zetten?’

Hij deed weer alsof hij een pas vooruit zou zetten.

Dat had blijkbaar effect, want de jonge gangster wentelde om zijn as en steunde op zijn goede been om overeind te komen. Hij deed een poging om achter op de motor te springen. Maar dat viel tegen, gehavend als hij was. De bestuurder snauwde hem af. Hij gilte terug. Tot het hem uiteindelijk lukte.

Zonder nog op te kijken reden ze weg, te snel, want ze hoorde hem opnieuw krijsen toen hij bij het versnellen uit evenwicht raakte en met zijn gebroken pols steun moest zoeken bij zijn kompaan.

* * *

Bavo Bosmans was weer langzamer gaan rijden en zei:

‘Weet je, het begint allemaal toch moeilijk te worden.’

‘Dat zei je zojuist ook al.’

‘Vind je ook niet?’

‘Wat begint dan moeilijk te worden?’

‘Dit.’ Hij aarzelde: ‘Dit hele... gedoe.’

‘Welk gedoe?’

Ze was niet dom. Maar hij verdacht haar ervan dat ze zich wel zo lang mogelijk van de domme zou houden. En na zijn onbuigzaamheid bij het incident was ze wellicht niet bepaald in een inschikkelijke bui.

‘Het hele gedoe rond onze ontmoetingen. De leugens, de alibi’s, de vermommingen... de hele organisatie telkens weer.’

Ze knikte:

‘Nooit met jouw dienstauto? Oké, daar kan ik nog in komen... Maar er zou al minder “gedoe” zijn als je alles niet zo tot in het belachelijke wilde doortrekken.’

Hij reageerde gepikeerd:

‘En wat is er dan belachelijk aan mijn voorzorgen?’

‘Dat er niet van jouw uitgestippelde scenario afgeweken mag worden. Een voorbeeld? Daarnet had ik helemaal niet uit mijn auto hoeven te komen om mijn parkeerticket te betalen. Dat was al gevalideerd aan de kassa in de supermarkt. Maar stel je eens voor dat ik niet was uitgestapt en jij als passagier mee moest. Holala... Weet je, als je echt niet betrappt wilt worden, dan neem je elke keer een andere weg, een ander hotel... Dat is pas zand in de ogen van je vermeende achtervolgers strooien.’

‘Nóg meer gedoe...’

‘Luister eens naar mij. Als jij aan je rigide scenario vasthoudt, geen probleem voor mij, hoor. Dan zeg ik: oké, als hij zich daar beter bij voelt, dan gun ik hem dat.’

Hij was overrompeld. Hij had gehoopt – eigenlijk verwacht – dat hij zijn boodschap had kunnen verkondigen zonder weerwerk. Net zoals in het verleden met andere scharrels.

Maar op dit ogenblik had zij zijn boodschap vakkundig afgedaan als: dat ‘gedoe’ is gewoon voor verbetering en versoepeling vatbaar.

‘Het is alles eromheen dat zwaar wordt.’

‘Je valt in herhaling. En ik neem aan dat het inderdaad over “alles eromheen” gaat en niet over de essentie. Enfin, die indruk kreeg ik althans niet toen je me daarnet – hoe zal ik het fatsoenlijk zeggen? – nogal wild besprong.’

Hij schraapte zijn keel om iets te zeggen, maar ze was hem alweer voor.

‘Hoe kom je daar net nu bij? Net nu we perfect op elkaar ingespeeld zijn?’

‘We zijn allebei publieke figuren. We hebben allebei te veel te verliezen.’

‘We zorgen er al een jaar voor dat we niet samen gezien worden. Met succes. Maar daar is inderdaad wel wat planning voor nodig.’

‘En dat is waar ik op afknop’, besloot hij.

‘Begrijp ik’, antwoordde ze en zweeg verder.

Is dat alles? vroeg hij zich af. Negeerde ze zijn boodschap nu totaal? Was ze niet bereid los te laten? Misschien moest hij toch iets duidelijker zijn.

‘Er is geen toekomst in onze relatie, Eva.’

Het bleef een tijdje stil voor ze reageerde:

‘Aha, als ik het goed begrijp, zeg je dus: deze relatie heeft geen toekomst en het is gedoe om ze in stand te houden.’

‘Ja. Dat bedoel ik. En de kans dat onze relatie uitkomt, wordt almaar groter. Dan verliezen we alles. Onze eigen relatie, onze carrière, onze thuis... Bij elke ontmoeting is er telkens opnieuw een extra kans dat het uitkomt.’

‘Ja’, zei ze vlak. ‘Statistisch is dat zeker zo. Hoe meer je speelt, hoe meer kans je maakt. Zoals met de lotto, bedoel ik.’

Hij vloekte in gedachten. Wilde ze hem nu echt niet begrijpen? Of wilde ze hem belachelijk maken?

‘Wil jij jouw leven ruïneren? Dan moet je dat maar doen. Maar niet ook dat van mij, hè... Ik heb trouwens meer te verliezen dan jij.’

Hij had dat niet zo moeten zeggen, maar het was eruit voor hij er erg in had.

Hij zag vanuit een ooghoek hoe ze zich iets vooroverboog en hem pal aankeek. Hij bleef voor zich uit naar de weg kijken.

En het leek een eeuwigheid te duren voor ze zei:

‘Pardon?’

* * *

Pas toen de motor met het geboefte uit het zicht was verdwenen, draaide hij zich uiteindelijk om en kwam naar haar toe.

Hij nam haar stevig bij haar bovenarmen vast, zodat het leek of alle angst die ze had doorstaan uit haar lichaam wegvloede. Het voelde zo goed en troostend aan.

‘Het is voorbij nu’, zei hij met zijn vertrouwde glimlach.

Ze hoopte dat hij gelijk had.

‘Ik zal je niet vragen hoe je je voelt’, zei hij, de rust zelve.

Hij leidde haar voorzichtig weg van de muur. Hij pakte haar handtas van haar over, kwam naast haar staan en legde zijn arm over haar rug:

‘Zullen we naar de auto lopen?’

Ze knikte, maar toen hoorde ze in de verte weer motorgeluid.

Hij bleef afwachtend staan. Een scootertje reed hen met veel lawaai en weinig snelheid voorbij. En de gehelmde bestuurder had ofwel een kussen voorgebonden of was erg zwaarlijvig.

‘Daar hoeven we niet direct bang voor te zijn, denk ik’, zei hij gemoedelijk.

Als ze al had willen glimlachen, dan lukte haar dat nog niet.

Doordat ze zich nog even hadden omgedraaid, had hij iets in het oog gekregen.

‘Momentje’, zei hij. Hij liep enkele passen terug en boog zich voorover om iets van het trottoir op te rapen.

Hij kwam bij haar terug met de stiletto, die hij met een tissue had opgeraapt:

‘Dit soort gevaarlijke wapens kunnen we maar beter niet op straat laten liggen.’

Hij liet het mes voorzichtig in zijn jaszak glijden.